

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **Purum s. r. o., IČ: 62414402**

sídlem Národní 961/25, 110 00 Praha 1

zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Pelikánem

sídlem Máchova 18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Krajský úřad Královéhradeckého kraje

sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

za účasti:

1. Obec Opatovice nad Labem

sídlem Pardubická 160, 533 45 Opatovice nad Labem

2. Povodí Labe s. p.

sídlem Víta Nejedlého 951/8, 500 03 Hradec Králové

3. Zdravý a bezpečný Březhrad, IČ: 22677496

sídlem Obvodní 42/28, 503 32 Hradec Králové

zastoupen advokátem Mgr. Ing. Jánem Bahýlem

sídlem Kotlářská 912/29, 602 00 Brno

4. Statutární město Hradec Králové

sídlem Československé armády 408, 502 00 Hradec Králové

5. Český svaz ochránců přírody – Základní organizace „Orlice“ Hradec Králové

sídlem Lhotecká 179, 500 09 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 14. srpna 2019, č. j. KUKHK-14266/UP/2019/Kd,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Dne 26. 2. 2019 vydal Magistrát města Hradec Králové, jako stavební úřad prvního stupně, rozhodnutí č. j. MMHK/036750/2019 ST1/JÍ (dále jen „Územní rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 23. 5. 2014 o umístění stavby s názvem: Doplnění technologie ČOV o fyzikálně – chemické čištění průmyslových odpadních vod (dále jen „Stavba“ či „Předmětná stavba“).
2. K odvolání žalobce o věci rozhodoval žalovaný, který svým rozhodnutím ze dne 14. 8. 2019, č. j. KUKHK-14266/UP/2019/Kd, změnil výrokovou část Územního rozhodnutí, neboť z odkazovaných ustanovení zákona vypustil § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jinak po obsahové stránce odvolání žalobce zamítl a Územní rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně potvrdil.
3. Posledně uváděné rozhodnutí žalovaného nyní žalobce napadá žalobou ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah žaloby

4. Žalobce uvedl, že rozhodnutí žalovaného je stíženo vadou nezákonnosti a svou právní argumentaci shrnul do čtyř žalobních bodů. Žalobní body jsou řazeny obdobně jako důvody vedoucí stavební úřad prvního stupně k zamítnutí žádosti žalobce o vydání Územního rozhodnutí.
5. Prvním z důvodů, proč došlo k zamítnutí žádosti žalobce o vydání Územního rozhodnutí, bylo nesouhlasné stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu města Hradec Králové vydané podle § 79 odst. 4 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, v tehdy platném a účinném znění (dále jen „zákon o odpadech“). Uvedený zákon byl nahrazen novou právní úpravou, konkrétně zákonem č. 541/2020 Sb., o odpadech (pozn. krajského soudu).
6. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 13. 6. 2019, č. j. KUKHK-18698/ZP/2019/Le/4, bylo ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno závazné stanovisko Magistrátu města Hradec Králové, odboru životního prostředí, ze dne 11. 12. 2018, zn. SZ MMHK/226334/2018, ve znění stanoviska ze dne 18. 1. 2019, zn. SZ MMHK/012441/2019. V Územním rozhodnutí bylo v jeho výrokové části uvedeno, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce je i nesouhlasné závazné stanovisko ve smyslu §

149 odst. 3 správního řádu. K uvedenému závěru však žalovaný nedospěl, a proto došlo z jeho strany k dílčí změně Územního rozhodnutí a vypuštění § 149 odst. 3 správního řádu z jeho výrokové části.

7. Žalobce se domnívá, že pokud žalovaný přisvědčil jeho odvolací námitce a dospěl k závěru, že nesouhlasné závazné stanovisko Magistrátu města Hradec Králové, odboru životního prostředí, nemělo být důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání Územního rozhodnutí (neboť bylo zrušeno), měl žalovaný věc vrátit stavebnímu úřadu prvního stupně k novému projednání a ne měnit výrok jeho rozhodnutí.
8. Dále žalobce uvedl, že se domnívá, že předmětné (nyní již zrušené) nesouhlasné závazné stanovisko Magistrátu města Hradec Králové, odboru životního prostředí, nemělo být vůbec vydáváno. Stavební úřady totiž na projednávanou věc aplikovaly zákon č. 185/2001 Sb., ve znění novely obsažené v zákoně č. 225/2017 Sb., která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2018. Vzhledem k tomu, že žalobce podal žádost o vydání Územního rozhodnutí v roce 2014, měla být na celé řízení aplikována právní úprava platná a účinná v době zahájení řízení. Opačný výklad porušuje princip nepřípustnosti retroaktivity.
9. Dle žalobce se tak žalovaný vůbec nevypořádal s jeho námitkou, že bez ohledu na výše uvedené bylo závazné stanovisko Magistrátu města Hradec Králové, odboru životního prostředí, vydáno vadně, neboť bylo vydáno podle zákona o odpadech, ačkoli žádost žadatele takovému posouzení jeho záměru vůbec neměla podléhat.
10. Druhým důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání Územního rozhodnutí bylo nesouhlasné stanovisko Ministerstva životního prostředí podle § 9a zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o EIA“). Žalobce již ve svém odvolání namítal, že pokud měl stavební úřad prvního stupně za to, že žalobce k žádosti nedoložil některý z dokladů potřebných pro vyřízení jeho žádosti, v tomto případě doklad vydaný podle §9a odst. 6 zákona o EIA, bylo povinností správního orgánu postupem podle § 86 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 45 odst. 2 správního řádu žalobce vyzvat k doplnění takových dokladů a odstranění vad žádosti.
11. Žalovaný sice přisvědčil námitce žalobce, že stavební úřad prvního stupně měl postupovat podle § 86 odst. 4 stavebního zákona a vyzvat stavebníka k předložení chybějící náležitosti, ovšem z důvodnosti námítky žalobce, kterou žalovaný konstatoval, nevyvodil příslušný závěr, tj. nevrátil věc stavebnímu úřadu prvního stupně k novému projednání.
12. Dále žalobce uvedl, že mu nelze klást k tíži, že marně uplynula lhůta podle § 9a odst. 3 zákona o EIA, neboť se tak stalo v důsledku opakovaných nesprávných rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně, která byla žalovaným z důvodu jejich nezákonnosti rušena.
13. V neposlední řadě žalobce zdůraznil, že jedním ze čtyř důvodů pro zamítnutí žádosti o vydání Územního rozhodnutí na Předmětnou stavbu bylo „Nesouhlasné stanovisko Ministerstva životního prostředí podle § 9a zákona č. 100/2001 Sb. (EIA)“. Žalobce však již ve svém odvolání namítal, že stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 20. 11. 2018, č. j. MZP/2018/550/1595, není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 3 správního řádu. V dopise Ministerstva životního prostředí ze dne 26. 6. 2019, č. j. MZP/2019/550/793 – Ko, který si vyžádal sám žalovaný, ministerstvo uvedlo, že vydalo vyjádření, že z hlediska zákona č. 100/2001 Sb. v souladu s § 9a odst. 6 tohoto zákona mu

nebyla předložena ze stany stavebníka (žalobce) dokumentace pro navazující řízení včetně úplného popisu případných změn záměru.

14. Třetím důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání Územního rozhodnutí byl nesoulad záměru s územně plánovací dokumentací města Hradec Králové. Žalobce již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítal, že jeho záměr – rozšíření stávající čistírny odpadních vod o čistý ekologický provoz s moderními technologiemi – není v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací.
15. Dále žalobce uvedl, že expertní posouzení JUDr. PhDr. J. P. ze dne 18. 7. 2014, o němž stavební úřad prvního stupně opírá svůj názor na soulad záměru s územně plánovací dokumentací, není relevantním podkladem pro vydání správního rozhodnutí v předmětné věci, neboť jde o dokument zpracovaný na objednávku dle zadání správního orgánu.
16. Žalobce namítal nesprávnost postupu žalovaného, neboť tento neměl postupovat podle § 96b stavebního zákona ve znění platném a účinném od 1. 1. 2018. V předmětném řízení mělo být po celou dobu postupováno dle právní úpravy stavebního zákona platné a účinné před 1. 1. 2018, tedy před novelou vnašející do stavebního zákona dikci § 96b. Žalovaný nebyl dle názoru žalobce oprávněn obrátit se s žádostí o posouzení záměru s územně plánovací dokumentací na orgán územního plánování a stavební úřad prvního stupně neměl vycházet z vyjádření JUDr. PhDr. J. P. (tuto skutečnost následně bagatelizoval sám žalovaný, který uvedl, že zmíněné vyjádření je zcela bezvýznamné, neboť odvolací orgán soulad záměru s územně plánovací dokumentací sám ověřil).
17. Dílčí a třetí část třetího žalobního bodu v žalobě spočívá v tvrzení žalobce, že jeho žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby není v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací. Pokud o tom měl stavební úřad jako prvoinstanční správní orgán pochybnosti, měl žalobce vyzvat k doložení souladu žádosti s vydanou územně plánovací dokumentací. To stavební úřad neučinil a neučinil tak ani žalovaný a žalobci k tomu tedy neposkytli žádnou možnost.
18. Čtvrtým důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání Územního rozhodnutí byl údajný nevyhovující stav odvodní kanalizace. Žalobce namítal v odvolání, že tato skutečnost nemůže být důvodem pro zamítnutí jeho žádosti a žalovaný této námitce plně přisvědčil.
19. Žalobce má tedy za to, že pokud žalovaný přisvědčil třem z jeho čtyř odvolacích námitek, zcela nestandardně nevrátil věc k novému projednání stavebnímu úřadu prvního stupně, ale sám věc rozhodl. Došlo tedy k porušení ustanovení o řízení před správními orgány prvního i druhého stupně a rozhodnutí žalovaného je z toho důvodu nezákonné.
20. Na samotný závěr žalobce navrhl zrušit nejen rozhodnutí žalovaného, ale i rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

21. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil ve svém podání doručeném soudu dne 26. 11. 2019, ve kterém uvedl, že žaloba je nedůvodná a navrhl její zamítnutí v celém rozsahu.
22. Žalovaný plně odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a stručně se vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům.
23. Žalovaný zrekapituloval, že rozpor záměru s Územním plánem města Hradec Králové (dále jen „Územní plán“ či „Územní plán města Hradec Králové“), tedy s požadavky § 90

- písm. a) stavebního zákona, který stavební úřad zkonstatoval pod bodem 3), je důvodem pro zamítnutí žádosti podle § 92 odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný dále ověřil, že pro zamítnutí žádosti svědčí i důvod stavebním úřadem uvedený pod bodem 2). K tomu však žalovaný dále uvedl, že v případě že měl stavební úřad za to, že k žádosti o vydání Územního rozhodnutí je třeba doplnit závazné stanovisko EIA, byl povinen žadatele, tedy žalobce k jeho doplnění vyzvat, což neučinil. Nicméně žalovaný dále uvedl, že tato situace nemůže zvrátit rozhodnutí ve věci samé. Důvodům k zamítnutí žádosti stavebním úřadem uvedeným pod body 1) a 4) žalovaný nepřisvědčil.
24. Žalovaný zdůraznil, že záměr žalobce není v souladu s Územním plánem, což je samo o sobě důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání Územního rozhodnutí. Žalovaný v této souvislosti obecně uvedl, že byť se v řízení prokáže jen jeden důvod, který znemožňuje žádosti vyhovět, podle § 51 odst. 3 správního řádu správní orgán neprovádí další dokazování a žádost zamítne. V odvolacím řízení tedy stačilo, pokud žalovaný přisvědčil pouze jednomu ze čtyř důvodů, které pro zamítnutí žádosti o vydání Územního rozhodnutí shledal stavební úřad prvního stupně.
25. V daném případě žalovaný ověřil, že záměr není v souladu s Územním plánem, o této skutečnosti je pojednáno na str. 8 – 13 žalovaného rozhodnutí.
26. Pokud se týká výtky žalobce, že žalovaný při posuzování souladu záměru s územně plánovací dokumentací jednal v součinnosti s orgánem územního plánování, žalovaný uvedl, že na str. 9 svého rozhodnutí tento svůj postup vysvětlil. Žalovaný v tomto směru připomněl, že s účinností od 1. 1. 2018 došlo na úseku územního plánování k podstatné novele stavebního zákona, v rámci níž byly ustanoveny orgány územního plánování příslušné k vydání závazného stanoviska podle § 96b stavebního zákona. Žalovaný si je vědom, že v předmětném řízení se postupuje podle předchozí úpravy stavebního zákona a závazné stanovisko se nevydává. Nicméně si je žalovaný také vědom, že právě orgán územního plánování je odborníkem k posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací. Žalovaný tedy v odvolacím řízení rozhodoval v součinnosti s orgánem územního plánování krajského úřadu, kterým je oddělení územního plánování. Toto oddělení organizačně navíc spadá pod stejný odbor, jako oddělení stavebního řádu, které žalované rozhodnutí vydalo. Žalovaný je toho názoru, že vnitřní členění krajského úřadu a spolupráce úředních osob téhož správního orgánu nemůže způsobit nezákonnost žalovaného rozhodnutí.
27. Dalším odvolacím námitkám žalobce dal žalovaný za pravdu. Pouze ve vztahu k druhé z nich (číslování je stejné, jako je uvedeno výše v pasáži popisující obsah žaloby - pozn. krajského soudu) doplnil, že stavební úřad prvního stupně měl žalobce vyzvat k doložení patřičných dokumentů dle zákona o EIA, nicméně Ministerstvo životního prostředí uvedlo, že v dané situaci již nelze vydat závazné stanovisko EIA. Pozbylo by tedy smyslu žadatele k jeho předložení vyzývat.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

28. K předmětné věci se vyjádřila rovněž jedna z osob zúčastněných na řízení, konkrétně Statutární město Hradec Králové. Osoba zúčastněná na řízení se ve svém podání doručeném soudu dne 1. 4. 2020 věnovala zejména nedůvodnosti žalobní námitky výše specifikované pod bodem 3) a ve shodě se žalovaným navrhla žalobu zamítnout v celém rozsahu.

29. Uvedla, že stavební úřad prvního stupně posuzoval soulad záměru žalobce s územně plánovací dokumentací samostatně, neboť vyjádření JUDr. PhDr. J. P. nebylo pro stavební úřad závazné, šlo pouze o jeden z podkladů pro rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně jednoznačně plyne, že závěr o nesouladu s Územním plánem je výsledkem úvahy stavebního úřadu prvního stupně učiněné v mezích jeho diskreční pravomoci.
30. Stejně tak z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neplyne, že by žalovaný rozhodl na základě závazného stanoviska orgánu nadřízeného úřadu územního plánování podle § 96b stavebního zákona ve znění platném a účinném od 1. 1. 2018. Při rozhodování žalovaný využil také odbornosti této organizační součásti odvolacího orgánu. Jedná se o názor stále téhož odvolacího orgánu, přičemž je v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze vyličen neformalizovaný procesní postup při činění rozhodného závěru ve věci příslušným správním orgánem.
31. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně a i z rozhodnutí žalovaného jednoznačně plyne, že žádný z nich nepovažoval stanoviska útvarů specializovaných na posuzování otázek územního plánování za závazný podklad svých rozhodnutí.
32. Žalobce stále tvrdí soulad svého záměru s Územním plánem, tuto skutečnost však po celou dobu správního řízení, které bylo zahájeno v roce 2014, nedoložil, pouze je tvrdí a contrario názoru stavebních úřadů. V dalších podrobnostech krajský soud odkazuje na č. l. 91 – 93 p. v. soudního spisu.
33. Další osoby zúčastněné na řízení nepodaly ve věci žádná písemná vyjádření.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

34. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu věci ke dni vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 s. ř. s.
35. Krajský soud uvádí, že věc projednal a rozhodl o ní bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem krajského soudu souhlasil výslovně, žalobce pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.
36. Z předloženého správního spisu vyplynulo ve vztahu k nyní projednávané věci následující:
37. Dne 26. 5. 2014 podal žalobce (respektive jeho právních předchůdce společnost BAUXEN spol. s r. o.) žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby pro záměr s názvem: „Doplnění technologie ČOV o fyzikálně – chemické čištění průmyslových odpadních vod“, která se vztahovala na stavební objekty dále v žádosti vymezené.
38. Dne 26. 2. 2019 vydal Magistrát města Hradec Králové, odbor stavební, jako stavební úřad prvního stupně, rozhodnutí č. j. MMHK/036750/2019 ST1/JÍ, kterým žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby zamítl. Důvody zamítnutí žádosti byly shrnuty do 4 bodů a tyto obsahově korespondují s žalobními body, jak jsou specifikovány výše. V předmětném rozhodnutí je popsána rovněž procesní a časová geneze nyní projednávané věci – k tomu soud pro zjednodušení odkazuje na str. 2 – 4 tohoto rozhodnutí.

39. Proti výše specifikovanému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, odvolací námitky jsou koncipovány obdobně jako žalobní body v nyní podané žalobě. V odvolání žalobce napadal i nesouhlasné závazné stanovisko Magistrátu města Hradec Králové, odboru životního prostředí, ze dne 11. 12. 2018, zn. SZ MMHK/226334/2018, ve znění opravného stanoviska ze dne 18. 1. 2019, zn. SZ MMHK/012441/2019, vydané dle § 79 odst. 4 zákona o odpadech v tehdejší znění. K odvolání žalobce bylo nesouhlasné závazné stanovisko nadřízeným správním orgánem, konkrétně Krajským úřadem Královéhradeckého kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, rozhodnutím ze dne 13. 6. 2019, č. j. KLUKHK-18698/ZP/2019/Le/4, ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno.
40. Z vyjádření ministerstva životního prostředí ze dne 26. 6. 2019, č. j. MZP/2019/550/793 – Ko, plyne, že Ministerstvo životního prostředí obdrželo od stavebního úřadu prvního stupně oznámení o zahájení územního řízení o umístění Předmětné stavby. K tomuto oznámení Ministerstvo vydalo vyjádření (nikoli nesouhlasné stanovisko), že z hlediska zákona o EIA v souladu s § 9a odst. 6 zákona nebyla předložena ze strany stavebníka (žalobce) dokumentace pro navazující řízení včetně úplného popisu případných změn záměru. Z tohoto důvodu Ministerstvo životního prostředí nesouhlasilo s rozhodnutím o umístění stavby. Žalobce nedostal svým povinností stanoveným zákonem o EIA stran tzv. verifikace záměru (*coherence stamp*). Na základě § 9a odst. 6 tzv. verifikaci provádí příslušný úřad, který k záměru vydal stanovisko EIA, ať už jde o stanovisko vydané před 31. 3. 2015 (tj. před účinností zákona č. 39/2015 Sb.) nebo po tomto datu.
41. Podkladem pro provedení verifikace je dokumentace pro dané navazující řízení včetně úplného soupisu změn oproti záměru, ke kterému bylo vydáno stanovisko. Tento podklad musí být příslušnému úřadu zaslán v zákonem stanovené lhůtě. Verifikace se provádí v rámci navazujícího řízení, a to na základě oznámení o zahájení takového řízení zasláního příslušnému úřadu správním orgánem příslušným k vedení navazujícího řízení. Podle bodu 2 přechodných ustanovení k zákonu č. 39/2015 Sb. se verifikace musela provádět i v případě navazujících řízení zahájených přede dnem nabytí účinnosti novely (tj. před 1. 4. 2015). Podklady pro verifikaci musí oznamovatel předat v rámci zákonem stanovené lhůty. Pokud se tak nestane (tak jako v tomto případě), příslušný úřad nevydává závazné stanovisko a pouze sdělí orgánu vedoucímu navazující řízení, že oznamovatel nedodržel zákonem stanovenou lhůtu pro předání podkladů, a tudíž nejde vydat závazné stanovisko.
42. Dále z vyjádření Ministerstva životního prostředí plyne, že na základě čl. II přechodných ustanovení zákona bod 8 platnost stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí vydaného více než 5 let přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, která neuplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona v důsledku přerušení lhůty podle § 9a odst. 3 věty poslední zákona o EIA ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 39/2015 Sb., uplyne dne 31. 12. 2018, nepožádá-li oznamovatel v této lhůtě o její prodloužení; bude-li platnost stanoviska prodloužena, lhůta podle § 9a odst. 4 věty druhé zákona o EIA ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zákona č. 39/2015 Sb., počíná běžet dnem, kdy k prodloužení došlo. Na základě tohoto ustanovení Ministerstvo životního prostředí uvedlo, že žalobce nepožádal o prodloužení platnosti stanoviska, proto již platným stanoviskem nedisponuje.
43. K odvolání žalobce o věci rozhodoval žalovaný, který přisvědčil třem odvolacím důvodům žalobce, nicméně pro nesoulad záměru žalobce s územně plánovací

dokumentací, respektive s Územním plánem města Hradec Králové, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně potvrdil (s dílčí obsahovou změnou výroku, jak je již specifikována výše v odstavci 2 tohoto rozsudku).

44. Pokud jde o právní hodnocení věci, krajský soud předesílá, že dnem podání žádosti o vydání Územního rozhodnutí bylo zahájeno územní řízení, tj. konkrétně dnem 26. 5. 2014. Dne 1. 4. 2015 vstoupil v účinnost zákon č. 39/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Jeho částí čtvrtou byl novelizován i stavební zákon, podle přechodných ustanovení (čl. VI bod 2) platí, že postupy, které nejsou správním řízením, zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a oznámení, ohlášení nebo žádosti podané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí stavební úřad podle dosavadních právních předpisů. Další novela stavebního zákona byla provedena zákonem č. 225/2017 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2018. V jeho čl. II bod 10 (přechodná ustanovení) je uvedeno, že správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí stavební úřad podle dosavadních právních předpisů. V řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby tak bylo postupováno podle stavebního zákona ve znění účinném před 1. 4. 2015.
45. Pokud se týká procesního předpisu, zákonem č. 225/2017 Sb. byl k 1. 1. 2018 novelizován rovněž správní řád. Z čl. XLII bod 1 (přechodná ustanovení) vyplývá, že správní řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Proto bylo v nyní přezkoumávaném správním řízení postupováno podle správního řádu ve znění účinném do konce roku 2017.
46. Podle § 90 stavebního zákona, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017, v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.
47. Následně krajský soud přistupuje k vypořádání jednotlivých žalobních bodů uplatněných žalobcem v žalobě. Krajský soud je za jedno se žalovaným v tom směru, že důvodnost některé z odvolacích námitek žalobce uplatněných v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neznamená automaticky důvod či nutnost zrušení prvostupňového správního rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.
48. Je pravdou, že žalovaný přisvědčil důvodnosti odvolacích námitek uplatněných žalobcem pod body 1) a 4), de facto i pod bodem 2), nicméně to samo o sobě nezakládá důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v intencích platné a účinné úpravy odvolacího řízení ve smyslu § 81 a násl. správního řádu. Pokud je zde alespoň jeden důvod pro nevydání Územního rozhodnutí, je namístě žádost o ně zamítnout.
49. Žalovaný se tedy v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi čtyřmi odvolacími námitkami žalobce (obdobně jsou koncipovány žalobní body v nyní projednávané žalobě) a přesto dopěl k závěru o tom, že je zde dán důvod pro nevydání

požadovaného rozhodnutí o umístění stavby, a to z důvodu uváděného pod bodem 3), tj. pro rozpor záměru žalobce s územně plánovací dokumentací, konkrétně s Územním plánem města Hradec Králové.

50. Vzhledem k tomu, že ostatním odvolacím námitkám žalobce dal žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí věcně za pravdu, není možné (a v důsledku ani potřebné) se jimi nyní zabývat jako žalobními body napadajícími rozhodnutí žalovaného.
51. Jediný věcně projednatelný žalobní bod krajský soud spatřuje v žalobním bodě výše uvedeném pod číslem 3), k němuž se ostatně vyjádří níže.
52. Pokud jde o žalobní námitku vznesenou pod bodem 3), tuto je možno rozdělit do tří dílčích námitek. První z nich napadá skutečnost, že v rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně je při posuzování souladu záměru s územně plánovací dokumentací ve smyslu § 90 stavebního zákona ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017 vycházeno z vyjádření JUDr. PhDr. J. P.. Žalobce tak napadal fakt, že stavební úřad prvního stupně vycházel z vyjádření zpracovaného „na objednávku“ s předem stanoveným zadáním, aniž by si stavební úřad prvního stupně soulad záměru s územně plánovací dokumentací posoudil sám.
53. S výše uvedeným souvisí i na to navazující druhá dílčí část žalobního bodu 3) a totiž tvrzení, že podobným způsobem – nezákonně – postupoval i žalovaný. Žalovaný si za účelem posouzení záměru žalobce s územně plánovací dokumentací vyžádal vyjádření orgánu územního plánování. Žalobce se tak domnívá, že žalovaný de facto postupoval dle § 96b stavebního zákona platného a účinného od 1. 1. 2018, ačkoli se na projednávanou věc tato právní úprava nemohla – vzhledem k době jeho zahájení – vztahovat. Žalovaný nadto tímto postupem bagatelizoval pochybení stavebního úřadu prvního stupně, který vycházel z vyjádření JUDr. PhDr. J. P. ze dne 18. 7. 2014, což žalovaný následně přešel s tím, že „zmíněné vyjádření je zcela bezvýznamné, neboť odvolací orgán tuto skutečnost sám ověřil“.
54. Třetí část třetího žalobního bodu spočívá v tvrzení žalobce, že jeho žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby není v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací. Pokud o tom měl stavební úřad jako prvoinstanční správní orgán pochybnosti, měl žalobce vyzvat k doložení souladu žádosti s vydanou územně plánovací dokumentací. To stavební úřad neučinil a neučinil tak ani žalovaný a žalobci k tomu tedy neposkytli žádnou možnost.
55. Krajský soud se tedy zabýval – stran zákonnosti a procesního postupu – posouzením souladu záměru žalobce s územně plánovací dokumentací, zejména s Územním plánem města Hradec Králové. A dospěl k závěru, že toto posouzení před stavebními úřady obou stupňů proběhlo v souladu s § 90 stavebního zákona ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017 a to až vyčerpávajícím způsobem.
56. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47). Pokud tedy jde o (ne)soulad záměru žalobce s územně plánovací dokumentací města Hradec Králové,

odkazuje soud předně na rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů a doplňuje následující.

57. Třetí žalobní námitka žalobce – co do prvních dvou dílčích částí – je námitkou nedůvodnou. Stavební úřad prvního stupně řádně, zákonně a procesně správně posoudil soulad záměru žalobce stran § 90 stavebního zákona ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017 s územně plánovací dokumentací, provedl vlastní úvahy seznatelné ze stran č. 6 – 9 svého rozhodnutí. Na samotný závěr tohoto hodnocení – na podporu svých závěrů – odkázal stavební úřad prvního stupně na dřívější vyjádření Magistrátu města Hradec Králové, odboru hlavního architekta (orgán územního plánování) a expertní vyjádření JUDr. PhDr. J. P.. Sám stavební úřad prvního stupně uvádí, že jde o podklady pro rozhodnutí, jejich charakter není pro stavební úřad závazný a tyto dokumenty hodnotí jako podpůrné, doplňkové a jeho právní závěry podporující podklady.
58. Stavební úřad ověřil, že dle hlavního výkresu se záměr nachází v zastavěném území města Hradec Králové ve stabilizované funkční ploše „plochy výroby a služeb bez negativního vlivu na okolí VS - stav“, vyznačené šedou barvou. Tato funkční plocha je dle závazné části Územního plánu města Hradec Králové charakterizována jako území sloužící k umístění staveb pro výrobu, skladování a manipulaci s materiály, jejichž nároky na přepravu nevyvolávají přetížení místní dopravy a případný negativní vliv jejich technologií a činností nezasahuje mimo hranice areálů.
59. Čistírna odpadních vod v minulosti sloužila k čištění odpadních vod podniku potravinářské výroby (masokombinátu). Stavby pro výrobu [(mimo staveb s negativním vlivem na okolí – pojem definován v kapitole A.11.1 vymezení pojmů: písm. d) závazné části Územního plánu města Hradec Králové)] plní ve funkční ploše výroby a služeb bez negativního vlivu na okolí přípustné využití hlavní a jako doplňkové využití zde lze k takovým stavbám umístit mj. stavby pro nakládání s odpady a dále též stavby pro technickou vybavenost. Mezi skupinu těchto staveb by bylo možné záměr zařadit. Stávající čistírna tedy sloužila dosud jako „areálová“ čistírna související se zde se nacházejícími stavbami a provozy.
60. Stávající biologická čistírna odpadních vod, která čistila odpadní vody z produkce masokombinátu, tak spadala v území do kategorie „Přípustné využití doplňkové“. Podmínkou zařazení záměru mezi doplňkové využití území je to, že záměr slouží k doplnění hlavní funkce – zde tedy pro doplnění stavby potravinářské výroby, čím je zároveň dosaženo optimálního funkčního využití.
61. V současné době již masokombinát není v provozu. Jak je uvedeno v souhrnné technické zprávě, stávající ČOV je v současné době využita pouze z části (čistí odpadní vody z výroby sousední společnosti s potravinářskou výrobou). Zbývající část nádrží a stavebních objektů je nevyužitá. Proto se žalobce rozhodl využít doposud nevyužívaných částí ČOV pro další činnosti (spojení chemického a biologického čištění).
62. Nyní projednávaným záměrem žalobce je svážení odpadů i ze vzdálenějšího okolí (výkup odpadu včetně nebezpečných odpadů a jejich likvidace na navrhovaném zařízení), tedy zpracování a likvidace odpadů, které již nejsou vedlejším produktem výroby některé ze zde se nacházejících staveb pro výrobu. Jde tedy o komerční zařízení, které již není nezbytným vybavením dané lokality a není doplněním hlavní funkce dle definice přípustného doplňkového využití území.

63. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že předmětný záměr je umísťován v zastavěném území v plochách funkčního využití označených jako „Plochy výroby a služeb bez negativního vlivu na okolí VS – stav“, pro které jsou jako přípustné využití doplňkové uvedeny „stavby pro nakládání s odpady“ a „stavby pro technickou vybavenost“.
64. „Přípustné využití doplňkové“ je definováno v textové části závazné části Územního plánu města Hradec Králové včetně změn v bodu A.11.1 jako „využití území, které v dané funkční ploše umožňuje umísťovat a povolovat stavby, jejich změny, změny v užívání a rozhodovat o využití území, které nejsou plošně a významově rozhodující, ale slouží k doplnění hlavní funkce a k dosažení optimálního funkčního využití.“
65. Z dokumentace pro územní řízení (souhrnná technická zpráva pro územní řízení) plyne, že v posledním období ČOV čistí pro firmu Euroice 50 000 m³ odpadních vod ročně. Jedná se o vody splaškové a biologicky odbouratelné průmyslové a k jejich čištění není potřeba významnější množství chemikálií.
66. Cílem předmětného záměru však je rekonstrukce a následné čištění a odstranění 100 000 m³ odpadních vod a kapalných odpadů ročně, které budou z 50 % přijímány jako odpady N, případně O (cca 40 % kapalných odpady N a cca 10 % kapalných odpady O nebo média vedená jako odpadní voda buď bez či s obsahem nebezpečných nebo zvláště nebezpečných látek).
67. Z výše uvedeného je zřejmé, že nejde o pouhou rekonstrukci stávající ČOV, ale o vytvoření zcela nového zařízení pro nakládání s odpady, neboť se mění nejen kapacita množství, ale také druh odpadů, které by měly být v dané ČOV likvidovány. Ke svozu odpadu a odpadních vod bude docházet mimo stávající areál (k tomu opět viz souhrnná technická zpráva).
68. Územní plán města Hradec Králové a jeho změny prostřednictvím podmínek funkčního využití nepřipouští změny zařízení pro likvidaci odpadů v tom směru, že by naplňovaly kritéria pro přípustnou funkci předmětné plochy funkčního využití, ale pouze pro využití doplňkové, tedy, že bude předmětný záměr pouze doplňovat území areálu sloužícího podle platné územně plánovací dokumentace k umístění staveb pro výrobu, skladování a manipulaci s materiály, jejichž nároky na přepravu nevyvolávají přetížení místní dopravy, ale ani nepřipouští případný negativní vliv jejich technologií a činností zasahovat mimo hranice areálu.
69. Na základě uvedeného lze tedy shrnout, že umístění předmětného záměru do území je proti smyslu koncepce dané Územním plánem města Hradec Králové a jeho změn, neboť tento ve svém obsahu mimo jiné navrhuje pro umístění staveb pro čištění odpadních vod plochu funkčního využití označenou jako „Plochy technického vybavení TV“, ve které je možné jako přípustné využití hlavní umísťovat „stavby pro odkanalizování (sloužící k odvádění odpadních vod a jiných vod) a čištění případně jiné zneškodňování odpadních vod“.
70. Pokud jde (teoreticky) o podřazení záměru pod kategorii „Podmíněné přípustné využití“, zde krajský soud plně odkazuje na obsah rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně a jeho vyčerpávající vypořádání nepřipustnosti této varianty.
71. Souladem záměru žalobce s územně plánovací dokumentací, zejména s Územním plánem města Hradec Králové, se zabýval i žalovaný. Nadstandardně tak dostal požadavkům vysloveným v soudní judikatuře, například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze

dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 – 34. Dospěl přitom k obdobným závěrům jako stavební úřad prvního stupně a tyto místy rozvedl.

72. Žalovaný v předmětném rozhodnutí přiznává, že soulad záměru žalobce s územně plánovací dokumentací byl konzultován s organizační součástí odboru žalovaného, který sám o sobě působí jako nadřízený úřad územního plánování při vydávání závazných stanovisek dle § 96b stavebního zákona ve znění platném a účinném od 1. 1. 2018. Žalovaný si však nevyžádal (procesně, formálně ani materiálně vzato) závazné stanovisko dle zmiňovaného ustanovení novelizovaného stavebního zákona, jak tvrdí žalobce. Žalovaný pouze „přiznal konzultaci“ problematiky s organizační součástí sebe jako správního orgánu – Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. V žalobou napadeném rozhodnutí je popsán neformalizovaný postup při činění rozhodných závěrů žalovaného. Jde tedy o závěry stále stejného orgánu územního samosprávného celku pověřeného výkonem přenesené působnosti státní správy, rozhodujícího v mezích své pravomoci, působnosti a z procesního hlediska rovněž příslušnosti.
73. Třetí dílčí část třetího žalobního bodu žalobce je rovněž žalobní námitkou zcela nedůvodnou. Jde pouze o vágní tvrzení (bez dalšího), že záměr žalobce je v souladu s územně plánovací dokumentací, zejména s Územním plánem města Hradec Králové. Tuto svou argumentaci žalobce v žalobě nikterak nerozvíjí, neuvádí v čem je jeho záměr v souladu s Územním plánem s případnou argumentací stran kategorizace způsobu využití té které funkční plochy či způsobů (ne)přípustnosti či podmíněné přípustnosti jejího využití.
74. V této souvislosti krajský soud spíše pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, ze kterého plyne, že: „*Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.*“ Žalobní body tedy musí být přesně specifikovány, musí být zřejmé, co a proč žalobce napadá a čím jsou dotčena či zasažena jeho veřejná subjektivní práva, respektive jeho právní sféra. Správní soud nemůže jít nad rámec dispoziční zásady a za žalobce cokoli domýšlet. Obecná žalobní námitka se tedy vypořádá jen v mezích své obecnosti.
75. Pokud jde o obecné tvrzení žalobce, že jeho záměr je v souladu s Územním plánem města Hradec Králové, krajský soud odkazuje na opačné závěry vyslovené a argumentačně vypořádané v rozhodnutích stavebních úřadů obou stupňů a dále na vše výše uvedené.
76. Krajský soud ještě poznamenává, že žalobce správně poukázal na skutečnost, že důvodem nevydání Územního rozhodnutí nemůže být pod bodem 2) uvedený důvod „Nesouhlasné stanovisko Ministerstva životního prostředí podle § 9a zákona o EIA“, jak stavební úřad prvního stupně uvedl ve svém rozhodnutí na str. 4.
77. Obsahově je ono vyjádření Ministerstva životního prostředí celou věc objasňující shrnuto výše v odstavcích č. 40 a 42 rozsudku. Námitce pod bodem 2) dal žalovaný formálně za pravdu. Nicméně ve věci bylo postaveno na jisto, že žalobce nedodržel lhůty předpokládané zákonem o EIA v rozhodném znění pro tzv. verifikaci záměru pro navazující řízení (nyní přezkoumávané územní řízení) a zároveň žalobci původně vydané

stanovisko EIA pozbylo platnosti, jak je uvedeno v odstavci 42 tohoto rozsudku. Postup dle § 86 odst. 4 stavebního zákona spočívající ve výzvě žalobce k doplnění chybějících podkladů (stanoviska EIA a na to navazujícího souhlasného stanoviska dokladujícího tzv. verifikaci záměru pro navazující řízení) tak již neměl v dané věci místa. To vše pak za situace, kdy stěžejním důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby byl nesoulad záměru žalobce s Územním plánem města Hradec Králové.

78. Ke zbylým dvěma žalobním bodům, tj. bodům číslovaným jako 1) a 4) se krajský soud nebude dále vyjadřovat, neboť jde o odvolací námitky žalobce uplatněné v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně, kterým žalovaný argumentačně vyhověl, respektive, kterým dal za pravdu v žalobou napadeném rozhodnutí.

79. S ohledem na vše shora uvedené tak krajskému soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náhrada nákladů řízení

80. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

81. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s., jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 16. dubna 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.